

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Sōkratus Scholastiku Kai Ermeiu Sozomenu Ekklēsiastikē Istoria

Socrates <Scholasticus>

Mogvntiae, 1677

XV. De iis qui regnante Iuliano apud Merum Phrygiae urbem martyrio
perfuncti sunt.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14233

Athanasium quærebant, nihil aliud ab A
 ejus comitibus quæsierunt, quàm utrum
 Athanasium vidissent. Isti vero eum
 prope esse indicaverunt, acsi propera-
 rent, brevi illum comprehensuros ef-
 se. Ita illi delusi, Athanasium acriter
 frustra consecrati sunt. Ille autem cla-
 psus, clanculo venit Alexandriam; ibi-
 que delituit quoad usque sedata esset
 persecutio. Hujusmodi mala Alex-
 andrinum Episcopum exceperè, post
 crebras partim à Christianis, partim à
 Gentilibus illatas ei persecutiones at-
 que arumnas. Porro Præsides Provin-
 ciarum ex Imperatoris superstitione oc-
 casionem lucrandi captantes, ultra
 quam mandatum fuerat à Principe,
 Christianos vexabant nunc pecuniæ
 majorem vim quàm oportebat, ab illis
 exigentes: interdum etiam tormenta
 corporibus eorum infligentes. Hæc Im-
 perator cum probe sciret, negligebat
 tamen: & Christianis ob eam causam
 ipsum aduentibus ita respondit: vestrum
 est patienter ferre aliorum injurias: hoc
 enim est præceptum Dei vestri.

ζητήσιν ἡρώτων τὰς πρὸ ἀθανάσιον, ἢ πρὸ ἀθα-
 νάσιον τεθείαι. οἱ δὲ, ἐγγύς αὐτῶ πρὸ εἶναι
 ἐμύλων καὶ εἰ ἤπαυσεσιν, ὅτι εἰς μακροῦ
 αὐτὸν καταλήψασθαι ἔλεγον καὶ ἔταος οἱ μὲν
 ᾤδρατε ἀπένες, στυλῶνας μάττω ἐδίωκον
 ἢ διαφυγὼν, τὴν ἀλεξάνδρειαν λαθραῖα
 κατέλαβε καὶ ἐκεῖ λαθάνων διήγρη, εἰς ἐκεί-
 νου διωγμὸς ἐπαύσατο τοιαῦτα μὲν ἐν μὲν
 τὰς πολλὰς χριστιανικὰς διωγμὰς, καὶ τὰ
 παρ' ἑλλήνων κακὰ, τὸν Ἀλεξάνδρειας ἐπι-
 σκοπον διεδέξατο οἱ μὲν τοῦ κτ' τὰς ἐπαρχί-
 ας ἀρχόντες, καὶ ἐθὼ οἰκίαις κέρδους τὴν τῶ βασι-
 λέως ἑρησκίαν νομισαίτες, πέρα τῶν βασι-
 λικῶν περσασμάτων τὰς χριστιανὰς καὶ
 διεπίθεσαν χεῖρματα μὴν πλείονα ἢ ἐχρῆ-
 σαι ἐπισηπόμενοι ἐστὶ ὅτι καὶ Ῥωμαϊκὰς ἡμι-
 ρίας περσασαίτες ταῦτα μαθητῶν ὅτι
 σιλεύς περσασαί καὶ τοῖς χριστιανοῖς περσασ-
 τὰς περσασαί αὐτῶν, ὑμέτερον ἐστὶν, ἐλεγε
 αὐτὰς πάροχιας κακῶς ὑπομένειν τῶ
 ἔ ὑμεῖς Θεὸς τὸ ἀδύνατον

CAPUT XV.

De iis qui regnante Juliano apud Merum Phry-
 gia urbem martyrio perfunsi sunt.

Eodem tempore apud Merum ur-
 bem Phrygiæ Præles Provinciæ
 Amachus templum aperiri iussit, &
 sordes quæ longinquitate temporis in eo
 coacervatæ erant, exportari: statuas
 denique illic positas expoliri præcepit.
 Hoc illius factum, Christianorum ani-
 mis gravem incussit dolorem. Itaque
 Macedonius quidam & Theodulus ac
 Tatianus, zelo Christianæ religionis
 incensi, eam indignitatem ferre mini-
 me potuerunt. Sed incredibili quod-
 dam virtutis amore flagrantes, noctu
 in templum irruunt, & statuas omnes
 confringunt. Quo facto Præles gra-
 viter commotus, cum multos in ea ur-
 be qui prorsus infontes erant, supplicio
 afficere vellet; auctores facinoris ultro
 sese obtulere: & pro veritatis defensione
 ipsi occumbere maluerunt, quàm sine-
 re ut alii ipsorum vice occiderentur. Eos
 igitur comprehendens iudex, jubet ut
 facinus ab ipsis perpetratum eluant sa-
 crificando: ne ita fecerint, supplicium
 interminatur. At illi utpote gene-
 roso animo præditi, spretis ejus minis,

C
 κεφ. ιε'.
 Πρὸς τὴν ἐν μρωῖ τῆ πόλει τῆ Φρυγίας, ἐπὶ Ἰουλιανῶν
 μαρτυρησάντων.
 ΕΝ γέν τῆ μρωῖ πόλει τῆ ἐπαρχίας
 Φρυγίας ἀρχων ἦν ἀμάχιος, τὸ πρῶτον
 ἐθὼ ἀνοιγῆναι περσασαί, ἐκκαθαίρειν αὐ-
 τὸν ἐκ τῆς χροῦς σιμαχθέντα ῥύπον ἐκεί-
 νου καὶ τὰ ἐν αὐτῶ ἀγάλματα ἐπιμελείας τῶ
 τῶτο γινόμενον, σφόδρα τὰς χριστιανὰς ἐ-
 πὶ μακεδόνι. οἱ δὲ περσασαί θεόσελος καὶ ταῖς
 νός, ἡλῶ ἔ χριστιανισμῶ, τὴν λύπην ὁλοκλή-
 ραν ἀλλ' ἐνθερμον τὸ φρόνημα περσασαί
 κελημένοι, νυκτὸς εἰς τὸν ναὸν εἰσπηδῶ-
 ῖτες, σιωπῶντες τὰ ἀγάλματα ἔ ἡ γὰρ
 νῶ ἐπὶ τῶ γεγονότι σφόδρα χαλεπήναι αὐ-
 καὶ πολλὰς τῶν κτ' τὴν πόλιν ἀναίτιον αὐ-
 ρεῖας περσασαί, περσασαί αὐτῶν
 αὐθὲν ἔ περσασαί καὶ μάλλον αὐ-
 ὑπερ τῆς ἀληθείας ἀποθνήσκον ἡρῶντο,
 ἰδεῖν ἑτέρας ἀνθ' ἑαυτῶν ἀποθνήσκον αὐ-
 τὰς λαβὼν ὁ ἡγεμῶν, ὡς ὑπερ ἔ ἀδύνατον
 ἔ παρ' αὐτῶν ὑπομένειν, διὰ θυσίας αὐ-
 λογιῶν ἐκείνου μὴ ποιῆναι ἢ τῶ
 μαρτυρῶν ἡπέλει οἱ δὲ, ἡρῶναι τὸ φρόνη-
 ὄντες, μικρὰ τῶν ἀπειλῶν φρονησάντων

πάνθ ὑπομένειν ἐτοίμως εἶχον· καὶ μάλλον
 θνήσκειν ἢ ἔντε, ἢ ταῖς θυσίαις μολύνεσθαι· τό-
 τε δὴ πάσαις βασάνοις ὑποδαλῶν τὰς ἀν-
 δρας, τέλει ἔχθάραις ἐπιθείς, καὶ πρὸς ταύταις
 ἐπιβήθην ἀκελευσας, ἕτως ἀπολλύουσιν οἱ ὄντιν
 κορανίδα τῶ ἀνδρίας τῶν καὶ οὐκ ἐπέδειξαν,
 πρὸς τὸν ἡγεμόνα τοιαῦτα εἰπόντες, εἰ ἐπεθύ-
 μησας ὁπίων ὠμάχῃ κρεῶν ἀπογεύσασθαι,
 ερέθον ἡμᾶς ἕως εἰς τὰς ἑτέρας πύλας, ἵνα
 μὴ εἰς τὴν γεῶσιν ἡμίσητοι φανώμεν· οἱ τῆτον
 μὴ ἐν τὸν τρόπον εἶποι τὸν βίον ἐτέλεσαν

Paratos se ostenderunt ad tormenta qua-
 libet sustinenda, & mori multo quam
 sacrificiis pollui maluerunt. Iudex igitur
 cum omni tormentorum genere eos
 excruciasset, tandem craticulae imposi-
 tos subdito igne cremari iussit. Tunc
 vero illi extremum specimen fortitudi-
 nis ediderunt, his verbis Praesidem al-
 locuti. Si cupis, Amachi, carnes af-
 las degustare, verte nos in alterum la-
 tus, ne forte gustui tuo semi affati vi-
 deamur. Hoc illi modo vitam finie-
 runt.

Κεφ. 15.

Ὁ Ἰβ βασιλεὺς κωλύσαντος τὴν χριστιανὴν παι-
 δεύειν μαθητεῖν, οἱ ἀπολλινάριοι εἰς τὸ δῶρον χάριτος
 ἔγραψαν ἀρμυθίζαν.

Ὁ Μέντιος βασιλεὺς νόμος, ὃς τὰς
 χριστιανὴς ἐλληνικῆς παιδείας μετέ-
 χων ἐκώλυε, τὰς ἀπολλινάριους, ὧν καὶ πρὸ-
 τερον ἐμνημονεύσαμεν, φανερωθέντες ἀπέ-
 δεῖξεν ὡς γὰρ ἀμφω ἡς τῶ ἐπισήμονες λόγων,
 ὁ μὲν πατρὸς γραμματικῶν, ὁ βρασιλικῶν δὲ ὁ
 ἕως, χρεώδεις ἐαυτὸς πρὸς τὸν παρόντα καιρὸν
 τοῖς χριστιανοῖς ἀπεδείκνυον ὁ μὲν γὰρ εὐθύς
 γραμματικὸς ἄτε, τῶν τεχνῶν γραμμα-
 τικῶν χριστιανικῶν τύπων σωτέα τῆ ἰατρικῆ μω-
 σείας βιβλία, διὰ τῆ ἡρωικῆς λεγομένης μέτρης
 μετέβαλε, καὶ ὅσα καὶ τὴν παλαιὰν διαθήκην
 ἐν ἰσορίας τύπῳ συγγραψαί· καὶ τῆτον μὲν
 τῶ δακτυλικῶν μέτρῳ σωτέα τῆ τῆτον δὲ, ἕ-
 τῶ τῆς τραγωδίας τύπῳ δραματικῶς ἔχειρ-
 γάζετο καὶ παντὶ μέτρῳ ρυθμικῶν ἐχεῖτο,
 ὅπως ἀν μὴδ εἰς τὸ πᾶν τῆς ἐλληνικῆς γλώτ-
 τῆς τοῖς χριστιανοῖς ἀνῆκο· ἢ ὁ ἑνώτερος
 ἀπολλινάριος δὲ πρὸς τὸ λέγειν παρεσκευασ-
 μά· τὰ εὐαγγέλια, καὶ τὰ ἀποστολικὰ δόγ-
 ματα, ἐν τύπῳ διαλόγων ἔξεθετο, καθὰ καὶ
 πλάτων παρ Ἕλλησιν ἕτω μὲν ἐν τῶ χριστιαν-
 ισμῶ χρεώδης φανέντες, Ἰβ βασιλεὺς τὸ σό-
 φισμα διὰ τῶν οἰκειῶν πόνων ἐνίκησαν· ἀλλ'
 ἢ πρὸς τῶ θεῶ κρείστων ἐγγύς, ἕτῶ τῆτων
 πρὸς τῆς, καὶ τῆς τῆ βασιλείας ὁρμηῆς ὁ μὲν
 γὰρ νόμος, ὅτι εἰς μακρὰν ἀπέσθη τῶ βα-
 σιλεί, ὡς πρὸς οἰόντες δηλώσμεν τῶν δὲ οἱ
 πόνου, ἐν ἰσῶ τῶ μὴ γραφῆναι λογίζοντα·
 ἀλλ' ἐρεῖ τις γοργῶς πρὸς ἡμᾶς ἀπαν-

B

CAP. XVI.

Quomodo Apollinares ad scribendos libros sese
 contulerint, cum Imperator Christianos Grae-
 cis disciplinis instrui vetuisset.

Alterum lex illa Imperatoris Iulia-
 ni, qua Christianos Graecorum disci-
 plinis institui vetabat, duos illos Apol-
 linares quorum superius mentionem fe-
 cimus, multo quam antea illustriores
 reddidit. Nam cum uterque humanio-
 rum disciplinarum peritia esset instru-
 ctus: patet quidem Grammaticae, filius
 autem Rhetoricae; ambo plurimum uti-
 litatis eo tempore Christianis attule-
 runt. Pater enim utpote Grammati-
 cus, artem Grammaticam ad Christianae
 religionis formam composuit, & Moysis
 libros heroico carmine interpretatus
 est. Alios praeterea veteris instru-
 menti libros qui historiarum more con-
 scripti sunt, partim dactylico carmine
 exposuit, partim ad formam tragædiae
 personis adhibitis elaboravit. Omni-
 que numerorum genere de industria u-
 sus est, ne qua Graecanica locutionis
 forma Christianis nova atque inaudita
 relinqueretur. Iunior autem Apollina-
 ris in arte dicendi valde exercitatus,
 Evangelia & Apostolorum scripta ad
 formam dialogorum exposuit, exem-
 plum Platonis apud Graecos secutus. Ad
 hunc modum cum Christianae religioni
 utiles se praebuissent, Imperatoris calli-
 ditatem suo labore superarunt. Verum
 divina providentia tum diligentiam illo-
 rum, tum Imperatoris conatum multis
 partibus vicit. Etenim lex illa simul cum
 ipso principe celeriter extincta est, ut in
 progressu historiae delacerabimus. Istorum
 autem labores perinde habentur, ac si
 nunquam scripti fuissent. Verum hic
 aliquis nobis acriter occurret ita di-

A a ij